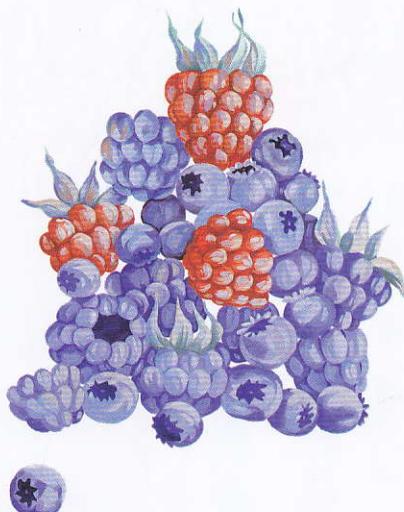

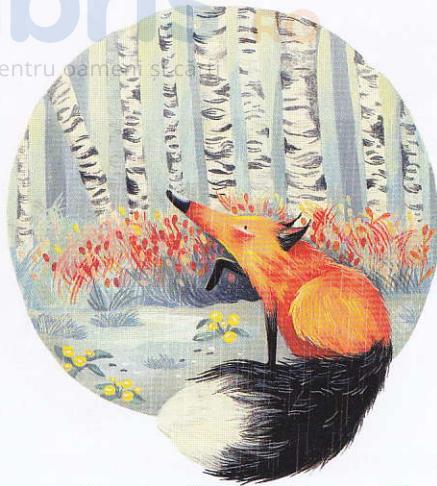
Alec Blenche

Cronicile Pădurii

Legenda lupilor albi

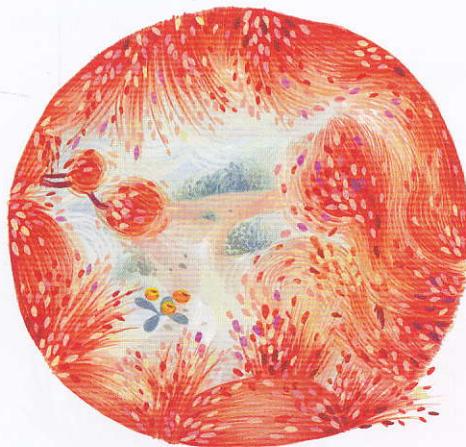
ilustrații de Alexia Udrîște

O zi ploioasă pg. 6

Un prieten nou pg. 20

Un drum necunoscut pg. 26

Tufa de mure pg. 38

Fantoma Ursolupovulpe pg. 52

Lupii albi pg. 60

Libris.ro

O zi ploioasă

Respect pentru oameni și cărți

Era o zi ploioasă, una dintre zilele acelea în care ai chef doar să stai, să asculti și să miroși pământul umed, iarba spălată și proaspătă. Vic mergea agale în urma mamei sale, Vania. Frunzele cădeau ușor din copaci și se aşezau cuminți pe jos în fața lor. Din când în când, Vic se oprea să-și scuture blana udă și să privească spre vale. Înăndu-se destul de aproape, veneau cei patru frați mai mari: Vigo, Vern, Val și Vara. Fuseseră născuți în același timp, însă Vic era cel mai mărunt dintre ei, și asta se vedea de la distanță. În urma lor, mereu atent la ce se întâmplă în jur, păsea agale tatăl lor, Vasari.

Vic era un pui de vulpe care trăia fericit împreună cu familia sa în Pădurea de Mesteceni. Cu mult înainte de a se naște el, Vasari săpase cu labele lui mari o vizuină adâncă la poalele unui mesteacăn mare și bătrân. Acolo era singura casă pe care Vic o cunoștea, singurul loc în care se simțea în siguranță. Astăzi, însă, părăsea pentru prima dată vizuina ca să meargă în recunoaștere împreună cu restul familiei.

Ploaia măruntă cădea peste pădure acoperind împrejurimile ca o cortină deasă și rece. Dar asta nu le putea opri pe vulpi. Odată la câteva zile, ieșeau să adulmece urmele și să se asigure că nu sunt în primejdie. Nu știi niciodată când se poate arăta în pădure vreun animal periculos, un râs sau poate chiar un vultur. Cu lupii vulpile se înțelegeau ceva mai bine, însă era bine să fie foarte precaute și în preajma lor. Și, pentru că nu erau nici foarte mari sau puternice, vulpile trebuiau să se bazeze pe inteligență și viteza lor pentru a scăpa de pericole. Așa că, odată la câteva zile, ieșeau în jur ca să cerceteze zona.

După ce merseră o bucată de vreme, începură cu toții să adulmece în stânga și-n dreapta. Cu toții, mai puțin Vic, care privea cu interes picăturile de ploaie măruntă care cădeau pe frunzele copacilor, după care se prelingeau ușor pe pământ. De când se născuse fusese atât de fragil și subțirel, încât era foarte diferit de frații săi. În vreme ce restul se întrecea să vadă care este mai rapid și mai puternic ori mai bun la adulmecat urme, Vic prefera să lenevească. Atunci când Vania îl întreba de ce nu se joacă și el cu frații săi, el îi răspundea mulțumit că preferă să privească. Alteori, Vasari era cel care îl îndemna să se întreacă și el cu ceilalți, iar Vic îi răspundea contrariat:

- Dar, tată, ei sunt mai mari decât mine!
- Păi, și nu vrei măcar să încerci? Să știi că nu câștigă întotdeauna cel mai mare și mai puternic.
- Dar cum aş putea eu să câștig?
- Cel mai important este cum gândești. Până și forța și mărimea trebuie folosite tot cu mintea, altfel sunt de prisos.
- De câștigat, nu știu ce să spun... Dar știu că dacă stau aici măcar nu pot pierde, spunea de obicei Vic, zâmbind, și se așeza confortabil pentru încă o leneveală pe cinste.

Și, de obicei, tatăl lui îl lăsa în pace. Știa că Vic este un pui de vulpe foarte intelligent. Vasari aștepta cu nerăbdare ziua când fiul avea să-și folosească inteligența pentru lucruri care contează cu adevărat.

Ploaia deasă continua să cadă. Ploua așa întruna de câteva zile, iar asta nu îi ajuta deloc; ba, dimpotrivă, îi încurca tare rău. Când plouă așa de mult, urmele nu se mai văd bine, iar de adulmecat, ce să mai zicem! Abia dacă se mai poate simți și altceva în afara miroslui de ploaie.

— Simte careva ceva? întrebă Vasari. Doar de s-ar mai opri ploaia asta odată! adăugă el, privind dezamăgit în sus.

Însă ploaia nu avea de gând să se oprească. Continua să curgă mărunt din cer, acoperind tot și toate.

— Tată, mi-e foame! N-am mâncat de două zile, spuse cu ochii triști Vara.

— O să fie bine, o să fie bine, zise Vania, apropiindu-se de ea. O să găsim de mâncare și în același timp o să vedem dacă nu ne pândește vreun pericol. Ploaia asta nu poate să țină o veșnicie.

— Nu pot să adulmec nimic! răbufni supărat Vigo, care era cel mai mare și mai puternic dintre pui.

— Nici eu, zise, pe un ton la fel de descurajat, Val. Mai bine ne întoarcem la vizuină.

— Într-un fel, e bine, se auzi și glasul mărunt al lui Vic.

— Cum să fie bine? se răsti Vigo la el, furios.

Vic continua să privească foarte calm înspre valea care se întindea între Pădurea de Mesteceni și Pădurea Cântătoare. Își dorea foarte mult să alerge pe iarba moale din vale, dar știa bine că o vulpe ar fi fost pradă sigură departe de adăpostul copacilor. Acolo, cu ceva timp în urmă, Vasari dusese o luptă pe viață și pe moarte cu un vultur uriaș care îl atacase. Așa că le interzisese puilor să se aventureze vreodată în vale.

— Dacă tu nu poți adulmeca nimic, înseamnă că nici altcineva nu te poate adulmeca pe tine, spuse apoi Vic, fără să clipească sau să-și ia privirea de la vale. În orice rău aparent există și ceva bun, continuă el aproape netulburat de supărarea fraților săi.

— Ce tot spui acolo? interveni și Vern, nedumerit.

— Are dreptate, spuse dintr-o dată Vasari. Măcar suntem cât de cât protejați.

— Dar mie mi-e foame, se plânse încă o dată Vara. Ce poate fi bun în asta? Cum o să găsim ceva de mâncare dacă nu putem să adulmecăm nimic?

— Cred că va trebui să ne mulțumim cu niște afine de data asta, spuse Vic zâmbind. Și, cu ocazia asta, mai mâncăm și niște fructe. Știți că fructele sunt foarte sănătoase, nu? adăugă el.

— Afine? Dar afine am mâncat și acum două zile... Nu putem mâncă altceva? continuă Vara cu văicăreală.

— O găinușă, ceva, trebuie să găsim ceva mai bun! se revoltă Vigo. Și eu m-am săturat de afine.

Vasari se încruntă. Era clar că nu-i convine ce audе, însă știa că Vic are dreptate.

— N-o să găsim nimic altceva de mâncare pe o vreme ca asta, răspunse el pe un ton descurajat. Acum toate animalele stau ascunse la adăpost. Va trebui să ne mulțumim cu afine, cum spune Vic.

— Dar, tată, singurele afine rămase în zonă se află în vale, se auzi vocea tremurândă a lui Vern.

— Știu, dar nu avem de ales, va trebui să riscăm.

— Tată, lasă-mă pe mine să mă duc, spuse Vigo, dându-și importanță. Eu sunt cel mai mare, cel mai puternic și, prin urmare, cel mai potrivit.

— Ba aş spune că ești cel mai nepotrivit, se auzi din nou vocea lui Vic.

— Cum? Ce spui acolo? întrebă Vigo, contrariat.

— Nu te supăra, frate, dar misiunea asta are nevoie de cineva micuț și agil care să poată trece neobservat prin vale. Pe tine este cam greu să nu te observe cineva.

— Haha, aşa este! se amuză și Val. Mai ales când te umfli aşa în pene. Tată, lasă-mă pe mine să merg, eu sunt cel mai agil dintre toți și nici nu sunt aşa mare ca Vigo.

— Eu sunt cam lent, într-adevăr, deci nu cred că aş fi o alegere bună, adăugă Vern, despre care oricum toți știau că este cel mai fricos.

Responziv meni și cărți

— Sub nicio formă, spuse Vasari cu vocea sa adâncă și sonoră. Nu se aventurează nimeni în vale, este foarte periculos.

— Știm, tată! Dar, ah, dacă m-ăs întâlni cu vulturul care te-a atacat pe tine, i-ăs arăta eu! spuse iarăși Vigo, încrezător.

— Este acolo un pericol mult mai mare decât vulturul, fiule, spuse Vasari abătut.

— Da? Ceva mai periculos decât vulturul uriaș? întrebă Val uimit. Păi, din câte știu, urșii nu trec niciodată mai departe de pădurea brazilor, iar lupii ne sunt prieteni.

— Există ceva mai periculos și decât urșii, și decât lupii, spuse Vasari privind și el lung înspre vale.

— Mai periculos decât urșii? se mirară cu toții în cor.

— Dar ce poate să fie mai periculos decât un urs, tată? întrebă Vern tremurând.

— Omul, răspunse imediat Vic.

12

